

БОЯТЪ ПРИ КЛОКОТНИЦА

Въ салонъ разкошенъ и просторенъ
седѣше царъ Иванъ Асенъ —
царъ мждъръ, храбъръ, неуморенъ,
съсь погледъ бистъръ, вдъхновенъ.
Дочу се шумъ. Вестителъ прашенъ
при него викомъ долетѣ:
— Царю велики и безстрашенъ,
врагътъ страната врѣхлетѣ! —

Асенъ сви вежди, вѣнъ надникна —
шумѣше околниятъ лесъ —
боляри на съветъ повика,
и въ мигъ се прѣсна тая вестъ.
Огнѣве пламнаха въ баири —
тревоженъ знакъ за роденъ кжтъ —
и боенъ рогъ навредъ засвири,
на всѣки пжтъ и кръстопжтъ.
Войници хиляди се сбраха
съсь щитове, стрели и мечъ,
предъ царя бодро тѣ се спрѣха
да чуятъ кратката му речъ:
— Юнаци, славенъ часъ настана!
Родината ви днесъ зове
зове ви Тракия, Балканътъ, —
напредъ, достойни синове!

Отплата трѣбва да дадете:
врагътъ плякосва всѣки домъ;
въ очи му злоба, завистъ свѣти
къмъ цѣлий родъ, къмъ моя тронъ!
Руши спогодбитѣ взаимни
и този писменъ договоръ!
Носете го тамъ, дето минете,
да видятъ тѣхния позоръ! —

Като единъ войникъ тогава
извикаха гърла безъ брой:
— Дългъ си нѣма да забравимъ
и пакъ ще победимъ вѣвъ бой!
Отъ ранно утро, слънце силно
изгрѣ на модри висини,
разлѣ лжчитѣ си обилно
надъ върхове и равнини.
Войската бързо, неусѣтно,
пресѣче гордия Балканъ,
прекоси долини, полета,
настигна вражеския станъ.
И при Клокотница се хвърли

въ неравна и ужасна сѣчъ,
разби вериги, гжсти, върли,
прослави българския мечъ.
Плени останалитѣ живи,
плени и вѣроломний царъ, —
тозъ, който съ яростъта си дива
погуби майки и деца!
Звѣнѣха пѣсни по нивята,
и свѣтло бѣ подъ родний сводъ,
и всички въ сговоръ, като братя,
се радваха на тихъ животъ.
България — земя красива,
съсь царъ премждъръ благъ

човѣкъ —

напредна мощна и щастлива,
прочу се по свѣта далекъ!

Ненчо Савовъ